

Stejně nerozhodným pro daný spor je poukaz odvodního spisu na zákon č. 54/27 o umístování délesloužících poddůstojníků, ježto ze skutečnosti, že zákonodárce v pozdějším zákoně normoval určitým způsobem otázku obsazování úřednických míst, nelze nic dovodit pro poměr § 7 plat. zák. č. 103/26 k § 5 zák. č. 462/19, tedy pro vzájemný poměr dřívějších zákonů.

Konečně sluší podotknouti, že nic na věci nemění ani skutečnost, že st-lé se již stali pomocnými kancelářskými úředníky ve veřejno-právním poměru podle § 88 vl. nař. č. 113/26, neboť tím nestali se nikterak kancelářskými úředníky podle platového zákona, nýbrž zůstávají podle 2. odst. § 88 cit. nař. na systemisovaných místech služebních, která zauímají jako oficianti.

Z úvah těch vylývá, že ustanovením § 7 odst. 7 zák. č. 103/26 nebylo zrušeno přednostní právo legionářů, zaručené jim § 5 zák. č. 462/19, nýbrž ustanovením § 7 odst. 7 nastala toliko modifikace § 5 zák. č. 462/19 týkajícího se přednostního práva legionářů a to v ten smysl, že při doplňování kategorie kancelářských úředníků IV. služební třídy přihlíží se jenom k těm legionářům, kteří vyhovují podmínkám v § 7 plat. zák. vytýčeným, t. j. kteří jsou oficianty (vrch. oficianty) a mají 6letou službu tam normovanou, a že jenom tito legionáři mají přednostní právo po rozumu § 5 zák. č. 462/19 před jinými spolužadatelí oficianty-nelegionáři. Naproti tomu legionáři, kteří nejsou takto kvalifikovanými oficianty po rozumu § 7 odst. 7, nemají svrchu zmíněného přednostního práva, neboť u těchto nastala zmíněná modifikace ve příčině způsobilosti, úprava to ve smyslu § 214 plat. zák. a s tím související omezení přednostního práva legionářů (srov. nál. Boh. A 9321/31). Byl tedy okruh legionářů zúžen vzhledem ke způsobilosti vytýčené § 7 odst. 7 pro úřednická místa IV. služební třídy. Dále však tato modifikace nesahá. Nelze tedy z ustanovení § 7 odst. 7 zák. č. 103/26 nikterak dovodit, že by tímto zákonným předpisem pozbylo účinnosti ustanovení § 5 zák. č. 462/19 i u těch legionářů, kteří podmínkám § 7 odst. 7 plně vyhovují.

Vycházel proto žal. úřad v nař. rozhodnutí z nesprávného právního názoru, vykládal-li si předpis § 7 odst. 7 plat. zák. jinak a popřel-li přednostní právo st-lů jako legionářů vůbec. Veden tímto nesprávným názorem nezjistil, zda a který ze st-lů odpovídá požadavku zákona a propůjčil místo uchazeči-nelegionáři. Tím porušil zákon a slušelo proto zrušití nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss, aniž se mohl nss obíratí otázkou, co sluší rozuměti v § 7 odst. 7 plat. zák. službou skutečně ztrávenou ve vlastnosti kancelářského oficianta.

Č. 9846.

Váleční poškozenci. — Řízení před nss-em: I. Přihlášený dědic jménem pozůstalosti je legitimován ke stížnosti na nss do rozhodnutí stran nároku zůstavitele na důchod předků, uplatněného

zůstavitelem za jeho života. — II. Roční lhůtu k přihlášce o důchod předků jest čítati od doby, kdy se žadatel stal neschopným výdělků.

(Nález ze dne 23. dubna 1932 č. 6507.)

Prejudikatura: Boh. A 7194/28.

Věc: Pozůstalost Barbory B. zast. dědičkou Andělou K. proti ministerstvu sociální péče (odb. r. Dr. Vojt. Elsnic) o důchod předků.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem ze 7. září 1928 odmítl zemský úřad pro péči o válečné poškozence v Čechách přihlášku Barbory B. o důchod předků, ježto její nárok na důchod zanikl promlčením. Odvolání Barbory B. zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím. — — — —

Rozhoduje o stížnosti, kterou podala jménem pozůstalosti po Barboře B. její dcera Anděla K. jako její dědička, musil se nss zabývat nejprve námitkami odvodního spisu vytykajícími nedostatek aktivní legitimace ke stížnosti pozůstalosti po zemřelé Barboře B. vůbec a Anděly K., jež stížnost podepsala, zvláště a návrhem, aby stížnost byla odmítnuta. Námitky tyto neuznal nss důvodnými.

Podle úředního vysvědčení okr. soudu v K., jež bylo ke stížnosti připojeno, přihlásila se Anděla K., jako jediná dědička k pozůstalosti a jest tedy legitimována pozůstalost zastupovati. Pozůstalosti nelze pak upříti ke stížnosti legitimaci. Nárok na důchod jest jistě nárokem osobním, jenž zaniká úmrtím oprávněného, ale nárok na důchod ještě za života oprávněného jím uplatněný tvoří, třeba spornou dosud, majetkovou hodnotu patřící do pozůstalosti a nelze pozůstalosti odpírati právo podati na rozhodnutí, nárok ten odpírající, stížnost.

Ve věci samé jde o otázku, zda Barbora B. nárok svůj uplatnila včas. Žal. úřad podrobiv se právnímu názoru vyslovenému v nál. nss-u Boh. A 7194/28 počítá roční lhůtu k přihlášce od doby, kdy se Barbora B. stala k výdělku neschopnou a kdy tedy byl splněn předpoklad nároku na důchod předků, stanovený v § 25 zák. č. 142/20, vychází ze zjištění, že stalo se tak již 1. ledna 1923 a dospívá proto k závěru, že přihláška z 10. července 1924 podána bylo opožděně. Svě zjištění opírá žal. úřad o skutečnost, že 23. června 1924 shledána byla B. 90% nezpůsobilou k výdělku, že v roce 1923 dosáhla 70 roků, že sama u okresní úřadovny v P. dne 28. června 1928 udala, že od r. 1920 jest nezpůsobilou sama se živiti a konečně o osvědčení lékaře důvěrníka, že v lednu 1923 byla Barbora B. 75% nezpůsobilou k výdělku.

Třeba především zdůrazniti, že žal. úřad za výdělku neschopnou ve smyslu § 25 považuje osobu, jejíž způsobilost k výdělku jest snížena o 75%. Proti tomuto právnímu pojetí žal. úřadu stížnost nemá námitek. Kdy takové snížení nastalo, jest otázkou skutkovou, jejíž zodpovědění jest nss povolán přezkoumati jen s hlediska § 6 zák. o ss. — — — —